

- בעניין: 1. _____ זיד, ת.ז. _____
תושב הרשות הפלסטינית
2. _____ ח'טיב, ת.ז. _____, קטינה ילידת שנת 1994
באמצעות אביה ואפטרופוסה הטבעי, _____ ח'טיב, ת.ז. _____
3. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ר**
ע"י ב"כ עו"ד ידין עילם ו/או שירה הרצנו
רח' יהודה הלוי 45 תל אביב-יפו, 65157
טל': 03-5606080, פקס: 03-5606083, סלולארי: 054-2266488
דוא"ל: yadin@yelaw.co.il

העותרים

– נ ג ד –

1. **המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית**
2. **ראש המנהל האזרחי**
3. **היועץ המשפטי לגדה המערבית**

המשיבים**עתירה למתן צו על תנאי**

- מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיבים והמורה להם לבוא וליתן טעם:
- א. מדוע לא ינפיקו לעותר 1 (להלן: **העותר**) היתרי כניסה למרחב התפר אשר יאפשרו לעותר להעביר שיעורי הגברה פרטיים במתמטיקה לתלמידי תיכון המתגוררים במרחב התפר, בהם העותרת 2 (להלן: **העותרת**).
  - ב. מדוע לא יקבעו לוח זמנים מהיר לטיפול בבקשות של תושבים פלסטינים להיתרי כניסה למרחב התפר, כמתחייב מדחיפות העניין.
  - ג. מדוע לא ישיבו בכתב ובאופן ענייני לבקשתו של העותר להנפקת היתר כניסה למרחב התפר.

בקשה לקיום דיון דחוף

ביום 5.4.2011 ניתן פסק הדין בעתירות משטר ההיתרים (בג"ץ 9961/03 **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר נ' ממשלת ישראל** ובג"ץ 639/04 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' מפקד כוחות צה"ל ביהודה ושומרון**). בסעיף 36 לפסק הדין נאמר כך:

"... נראה לנו בכל מקרה כי על המינהל האזרחי לגלות גמישות בנכונותו להנפיק היתרים אלה (היתרי כניסה למרחב התפר "לצרכים אישיים" - הח"מ), המהווים, כך נראה, נדבך מרכזי ביכולתם של התושבים במרחב לשמור על קשרי קהילה וחברה עם משפחותיהם וחבריהם המתגוררים באזור. **גישה המאפשרת כניסה לא רק לבני משפחה אלא גם לכלל התושבים המקיימים קשרים חברתיים ועסקיים עם תושבי המרחב, חיונית לשמירה על מרקם החיים**".

למרבה הצער, מאז ניתן פסק הדין בעתירות משטר ההיתרים, העותרת 3 עדה להתדרדרות הולכת וגוברת בכל הקשור לטיפולם של המשיבים בבקשות להיתרי כניסה למרחב התפר.

העותר הינו תושב הישוב נזלת זיד. העותר מנהל את בית הספר התיכון בנזלת עיסא וכן משמש כמורה למתמטיקה. בעבר קיבל העותר מספר היתרי כניסה למרחב התפר, לצורך העברת שיעורי הגברה פרטיים לתלמידים המתגוררים בישובים הנמצאים במרחב התפר. בחודשים אפריל ומאי 2011 הגיש העותר בקשות לקבלת היתרי כניסה למרחב התפר, אולם לא הונפק לו ההיתר המבוקש.

השיעורים הפרטיים תוכננו להתחיל כבר בחודש אפריל 2011. משלא קיבל העותר היתר, נדחה, בלית ברירה, מועד תחילת השיעורים לתחילת החופש הגדול, אשר החל ביום 13.6.2011. אף מועד זה חלף, והנזק

לעותר ולתלמידיו ובהם העותרת, מחריף בכל יום בו העותר אינו מורשה להיכנס למרחב התפר. **בהתחשב בכל אלה, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע את העתירה לדיון במועד המוקדם ביותר האפשרי ולקצוב זמן קצר ביותר לתגובת המשיבים.** זאת הן לאור הנזק היומיומי לעותר, הן משום שהניסיון מלמד שלעיתים, לאחר הגשת התגובה, מתייחר הצורך בדיון בעתירה לגופא.

התשתית העובדתית

1. זו העתירה **השלושים ושתיים** בסדרת עתירות שעניינן הסירוב שלא כדין או אי המענה של המשיבים לבקשות להנפקת היתרי כניסה למרחב התפר.

ביום 7.7.2011 הוגשו העתירות העשרים ותשע והשלושים. באותו יום נתן כבוד השופט ג'ובראן החלטה זהה בשתי העתירות לפיה "העתירה תובא לדיון בפני הרכב לא יאוחר מיום 27.7.11". שתי העתירות נקבעו לדיון ביום 27.7.2011. ביום 11.7.2011 הוגשה העתירה השלושים ואחת (בג"ץ 5205/11), בה נתקבלה החלטה דומה. העותרים מבקשים כי, ככל הניתן, הדיון בעתירה דנא יאוחד עם הדיון בבג"ץ 5075/11 או בבג"ץ 5078/11 (הקבועות בפני הרכבים שונים).

2. מתוך שלושים ואחת העתירות אשר העותרת 3 היתה שותפה להן, אחת עשרה עדיין תלויות ועומדות. מתוך עשרים העתירות הנותרות, ארבע עתירות, המהוות 20 אחוזים מהעתירות, נדחו על ידי בית המשפט הנכבד או נמחקו בהסכמת העותרים, לאחר שבית המשפט עיין בחומר סודי בעניינם של העותרים ועתירה אחת נמחקה, על ידי העותרים, טרם התקיים דיון בה, משהובהר, כי לאחר שינוי תוואי הגדר, אדמת העותר שבה לצידה המזרחי של הגדר. **בחמש עשרה מהעתירות הללו, המהוות 75 אחוזים מהעתירות, זכו העותרים לקבל היתרים.** מצער הדבר כי ההיתרים הונפקו לעותרים רק לאחר הגשת העתירות בעניינם, תוך גרימת עלויות כספיות ניכרות ותוך בזבוז זמן שיפוטי יקר ללא כל צורך.

3. עניינה של עתירה זו שונה במקצת ממרבית העתירות שקדמו לה, אשר עסקו בבקשותיהם של חקלאים פלסטינים המתגוררים בצידה המזרחי של גדר ההפרדה ואשר אדמותיהם החקלאיות נמצאות בצידה המערבי, כי יונפק להם היתר כניסה למרחב התפר שיאפשר להם לעבד את אדמתם. העותר דנא מבקש כי יונפק לו היתר כניסה למרחב התפר על מנת שיוכל להעביר שיעורי הגברה פרטיים במתמטיקה לתלמידים המתגוררים בישובים במרחב התפר, בהם העותרת.

4. במהלך הדיונים בפני בית משפט זה, בעתירות רבות שהוגשו בעניין תוואי גדר ההפרדה, המשיבים התחייבו להתיר לכל התושבים שזיקתם למרחב התפר הוכחה, להיכנס למרחב התפר. התחייבות זו מצאה ביטוייה גם ב"קבוצת פקודות קבע מרחב התפר 2010" (להלן: **הקפ"ק**) שהוציאו המשיבים. כפי שיוסבר להלן, המשיבים לא עומדים בהתחייבויותיהם.

5. מאז הוקמה גדר ההפרדה הוחל משטר היתרים הדורש כי תושב פלסטיני המעוניין להיכנס למרחב התפר יצטייד בהיתר. נגד משטר ההיתרים הוגשו לבית משפט נכבד זה עתירות משטר ההיתרים. פסק הדין בעתירות משטר ההיתרים ניתן, כאמור, ביום 5.4.2011. העתירות נדחו "**בכפוף להערותינו בסעיף 36 ובסעיף 39 בכל הנוגע לשינויים הנדרשים בהקלת מעבר התושבים הקבועים לשטחי המרחב; אימוץ גישה מרחיבה בעניין העילות בעטיין ניתן לבקש הכרה של תושב קבוע ובעניין הנפקת היתרי "בעל עניין מזדמן" שאינם נופלים בגדר הקבוצות שנקבעו בהוראות, וכן ביחס לקביעת סד זמנים ברור לטיפול בבקשות השונות המוגשות למינהל האזרחי.**" (סעיף 47 לפסק הדין. כל ההדגשות בעתירה הוספו).

6. עתירה זו מוגשת כדי לפתור את הבעיה הפרקטית של העותר ושל תושבים אחרים אשר אינם מסוגלים לנהל חיי שגרה תקינים בגלל משטר ההיתרים. בית המשפט הנכבד גיבש את עמדתו בעתירות משטר ההיתרים: "...על בסיס הנחתנו כי משטר ההיתרים מכביד עד למאד על התושבים הפלסטינים וגורם לפגיעה קשה בזכויותיהם. נתון זה מחייב את המשיבים לגבש הסדרים שיצמצמו ככל הניתן את ההכבדה הנגרמת לתושבים, מבלי לפגוע בתכלית הביטחונית." (סעיף 32 לפסק הדין). כפי שיראו העותרים, ההכבדה הנגרמת לעותר, לעותרת וליתר תלמידיו של העותר היא קשה ביותר, בלתי מידתית ואינה תואמת את הצהרותיהם של המשיבים בפני בית המשפט הנכבד ואת פסק הדין בעתירות משטר ההיתרים.

7. לטענת העותרים, המשיבים מתנהלים במעין מדרון חלקלק. לצורך מתן אישורו של בית משפט נכבד זה לבניית הגדר, הבטיחו המשיבים הבטחות לפיהן הנזק אשר ייגרם לאוכלוסייה הנפגעת מבניית הגדר יהיה מינימלי. לאחר שבית המשפט הנכבד נתן את אישורו והגדר נבנתה, לא עמדו המשיבים בהבטחותיהם והפחיתו בהדרגה את מספר ההיתרים אותם הם מנפיקים. עתה, לאחר שניתן פסק הדין בעתירות משטר ההיתרים, ובניגוד מוחלט לנאמר בו, מכבידים המשיבים עוד יותר את ידם על התושבים הפלסטינים הזקוקים להיתרי כניסה למרחב התפר.

8. עניינו של העותר, כפי שיובהר להלן, מהווה המחשה מובהקת לכך. בעבר קיבל העותר מספר היתרי כניסה למרחב התפר כדי שיוכל להעביר שיעורים פרטיים לתלמידיו. עתה, לאחר שניתן פסק הדין בעתירות משטר ההיתרים, אשר תבע יתר גמישות מהמשיבים, המשיבים אינם מנפיקים לעותר היתר כניסה למרחב התפר לאותו הצורך ממש, ומאלצים את העותר לפנות לבית משפט נכבד זה בבקשת סעד.

הצדדים לעתירה והרקע העובדתי

9. העותר הינו תושב פלסטיני בן 49, נשוי ואב לשמונה, המתגורר עם משפחתו בישוב נזלת זיד שבנפת ג'נין. העותר משמש כמנהל בית ספר תיכון בנזלת עיסא ומעביר שיעורי הגברה פרטיים במתמטיקה.

10. העותרת הינה תלמידת בית הספר התיכון טורא אלע'רביה. העותרת מתגוררת עם משפחתה בישוב ד'הר אלמאלח, במרחב התפר. העותרת סיימה את לימודיה בכיתה י"א.

11. העותרת 3 (להלן: המוקד להגנת הפרט או המוקד) היא עמותה הפועלת לקידום זכויות האדם של פלסטינים בשטחים הכבושים.

12. המשיב 1 הוא המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, מטעם מדינת ישראל, המחזיקה בגדה המערבית תחת כיבוש צבאי מזה למעלה מארבעים וארבע שנה.

13. המשיב 2 הוא ראש המנהל האזרחי, גוף שהוקם כדי לנהל את העניינים האזרחיים בגדה המערבית "לרווחתה ולטובתה של האוכלוסייה ולשם הספקת השירותים הציבוריים והפעלתם, בהתחשב בצורך לקיים מנהל תקין וסדר ציבורי" (סעיף 2 לצו בדבר הקמת מינהל אזרחי (יהודה והשומרון) (מס' 947), התשמ"ב-1981). קציניו של המשיב 2 הינם אלו שעומדים בקשר עם האוכלוסייה המוגנת בכל הנוגע להנפקת היתרי כניסה למרחב התפר.

14. המשיב 3 הינו יועצם המשפטי של המשיבים 1 ו-2 והוא וקציניו מלווים, באופן שוטף, את ההיבטים המשפטיים של עבודת המשיבים 1 ו-2 ובכללם בכל הקשור להנפקת היתרי כניסה למרחב התפר.

15. בעבר קיבל העותר מספר היתרי כניסה למרחב התפר, על מנת שיוכל להעביר שיעורים פרטיים בישובים הנמצאים במרחב התפר. כך הונפקו לעותר היתרים אשר היו בתוקף בין החודשים יולי-אוקטובר 2008 ובין חודש נובמבר 2008 לחודש מאי 2009.
16. העותר מתעתד להעביר שיעורי הגברה פרטיים במתמטיקה לתלמידי תיכון המתגוררים בישובים אום אלריחן וד'הר אלמאלח, אשר נמצאים במובלעת ברטעה, במרחב התפר. השיעורים הפרטיים יתקיימו בבתיהם של התלמידים והם תוכננו להתחיל כבר בחודש אפריל 2011. משלא קיבל העותר היתר, נדחה מועד תחילת השיעורים ליום 13.6.2011, תחילת החופש הגדול, מועד אשר אף הוא חלף. השיעורים מתוכננים להתקיים במהלך החופש הגדול וכן בשנת הלימודים הבאה. העותרת היא אחת מתלמידיו הפרטיים של העותר.
- העתק מכתב מתיכון אום אלריחן מיום 10.4.2011, מצורף ומסומן ע/1.
ומכתב מוועדת הפרוייקטים במועצת ד'הר אלמאלח מיום 1.5.2011 מצורף ומסומן ע/2.
17. במהלך חודש אפריל 2011 הגיש העותר בקשה לקבלת היתר כניסה למרחב התפר באמצעות עיריית ברטעה. משלא נתקבל כל מענה לבקשתו, הגיש העותר בקשה נוספת, באמצעות הקישור הפלסטיני, ביום 11.5.2011. מספר ימים לאחר מכן פנה העותר אל הקישור הפלסטיני, ונמסר לו בעל פה כי בקשתו סורבה סירוב ביטחוני ביום 12.5.2011.
18. ביום 29.5.2011 קיבל העותר היתר כניסה בן שלושה ימים למרחב התפר, לצורך ביקור בתו, המתגוררת במרחב התפר.
- העתק היתר הכניסה למרחב התפר מיום 29.5.2011, מצורף ומסומן ע/3.
19. ביום 5.6.2011 פנה הח"מ (י.ע.) אל המשיב 3, בבקשה כי יפעל לכך שגורמי הביטחון ינפיקו היתר עבור העותר. במכתב נכתב, בין היתר: "לפני מספר ימים קיבל מרשי היתר כניסה לצרכים אישיים במרחב התפר על מנת לבקר את בתו, שהיא תושבת מרחב התפר. תוקפו של ההיתר היה מיום 29.5.2011 ועד ליום 31.5.2011. כך, שהטענה כי מרשי עלול להוות סיכון ביטחוני תמוהה עוד יותר." עוד נאמר במכתב כי "הסירוב להנפיק היתר כניסה למרחב התפר עבור מרשי נעשה שלא כדין, תוך פגיעה בזכויותיו של מרשי לחופש העיסוק ולחופש התנועה, ופגיעה בזכויותיהם של תלמידיו בישובים אום אלריחן וד'הר אלמאלח לשוויון ולחינוך".
- העתק המכתב מיום 5.6.2011, ללא נספחיו שצורפו לעיל, מצורף ומסומן ע/4.
20. ביום 12.6.2011 התקבל מכתבה של רב"ט מורן דרגן מלשכת המשיב 3, לפיו "פנייתך לא העלתה סוגיה משפטית ולכן הועברה לקצין פניות הציבור של המנהל האזרחי".
- העתק המכתב מיום 12.6.2011, מצורף ומסומן ע/5.
21. ביום 13.6.2011 התקבלה תשובתו של קצין פניות הציבור במנהל האזרחי, בה נכתב כי:

2. מבדיקתי אל מול המערכת הממוחשבת שברשותנו עולה, כי לאחרונה החזיק מרשך בהיתר כניסה למרחב התפר לצרכים אישיים אשר היה תקף בין התאריכים 29/5/2011-31/5/2011.

3. לאחר תום תוקף היתר זה, לא הוגשה מטעם מרשך בקשה לקבלת היתר כניסה למרחב התפר. נוכח האמור אמליץ, כי תפנה את מרשך להגשת בקשה מתאימה על-פי הנהלים.

4. אדגיש, כי בתאריך ה-15/5/2011 הוגשה מטעם מרשך בקשה לקבלת היתר כניסה לישראל על רקע היותו מורה. בקשה זו סורבה על רקע ביטחוני.

העתק המכתב מיום 13.6.2011, מצורף ומסומן ע/6.

22. ביום 21.6.2011 פנה הח"מ בשנית אל המשיב 3. במכתב נכתב כי "כפי שכתבנו פעמים רבות בעבר, דרישתנו היא כי התשובות לפניותינו **יינתנו בזמן, יהיו אמינות ויכללו את כל המידע הנחוץ לנו ולמרשינו, על מנת שנוכל ליעץ למרשינו**, במידה ופנייתם תידחה, על האפשרויות העומדות בפניהם בנוגע להמשך הטיפול המשפטי בעניינם. לפיכך, למרות שאנו עומדים על כך שכעורכי דין, המטפלים בענייניהם המשפטיים של מרשינו, ובהתאם להתחייבויות המדינה בעתירות משטר ההיתרים, הפנייה בשם מרשינו נעשית אליך, אחת היא לנו מי הגורם המשיב לנו, כל עוד התשובה עומדת בקריטריונים לעיל וכל עוד ברור ומוסכם כי האחריות המקצועית לטיפול בפניותינו, נשארת בידיך.

למרבה הצער, גם בעניינו של מרשי, תשובתו של קצין פניות הציבור אינה עומדת בקריטריונים שהצגנו לעיל, ואנו נדרשים לפנות אליך בשנית. **בניגוד לאמור בתשובתו של קצין פניות הציבור, מרשי לא הגיש כל בקשה לקבלת היתר כניסה לישראל ביום 15.5.2011 או בכל מועד אחר הסמוך לכך...** במידה ואתם עומדים על הטענה כי מרשי הגיש בקשה לקבלת היתר כניסה לישראל, נבקשך להעביר לנו העתק של טופס הבקשה האמורה".

למכתב, אשר העתקו הועבר לקצין פניות הציבור, צורף העתק טופס הבקשה אשר הגיש העותר ביום 11.5.2011.

העתק המכתב מיום 21.6.2011, ללא נספח א' אשר צורף לעיל, מצורף ומסומן ע/7.

23. ביום 22.6.2011 נתקבל מכתבו של קצין פניות הציבור. במכתב חזר קצין פניות הציבור על טענתו כי לאחר תום תוקף ההיתר שהונפק לעותר בשלהי חודש מאי 2011 לא הוגשה בקשה חדשה. קצין פניות הציבור לא התייחס לטענת הח"מ כי בקשתו של העותר לקבלת היתר כניסה למרחב התפר הוגשה לקישור הפלסטיני ביום 11.5.2011, וכי העותר לא הגיש כל בקשה לקבלת היתר כניסה לישראל. תחת טיפול ענייני בבקשה, המליץ קצין פניות הציבור כי העותר יגיש בקשה חדשה.

העתק המכתב מיום 22.6.2011, מצורף ומסומן ע/8.

24. ביום 23.6.2011 השיב הח"מ לקצין פניות הציבור. במכתב נכתב כי "הגיע הזמן כי נקבל מכם גרסה מדויקת וקוהרנטית. באף אחד ממכתבינו לא נטען כי מרשי הגיש בקשה חדשה לאחר שפג תוקפו של ההיתר ביום 31.5.2011. כל שנטען הוא, כי בקשותיו לקבלת היתר כניסה למרחב התפר **על מנת שיוכל להעביר שיעורים פרטיים אינן נענות...** נבהיר שוב, מרשי הגיש בקשות נפרדות לקבלת היתרי כניסה למרחב התפר לשתי **מטרות נפרדות: האחת**, על מנת לבקר את בתו, שהינה תושבת מרחב התפר. כאמור במכתבך, בקשתו של מרשי לבקר את בתו נענתה, והונפק למרשי היתר שהיה תקף מיום 29.5.2011 ועד ליום 31.5.2011. **השניה**, לצורך העברת שיעורים פרטיים לתלמידי הישבים אום

אלריחן וד'הר אלמאלת, הנמצאים במובלעת ברטעה, אשר במרחב התפר. בקשה זו לא נענתה ולא הונפק למרשי היתר כניסה ארוך טווח למרחב התפר... במכתבך מיום 13.6.2011 ציינת כי בתאריך 15.5.2011 הגיש מרשי בקשה לקבלת היתר כניסה לישראל על רקע היותו מורה. כפי שהובהר במכתבי מיום 21.6.2011, מרשי לא הגיש כל בקשה כאמור. ניתן לשער, כי בטעות התייחסתם לבקשתו של מרשי לקבלת היתר כניסה למרחב התפר, כאילו היא בקשה לקבלת היתר כניסה לישראל, ולפיכך בקשתו סורבה בשוגג".

בשל הדחיפות הרבה והנזק שכבר נגרם לעותר ולתלמידיו, תשובתו של קצין פניות הציבור נתבקשה עד ליום 28.6.2011. העתק המכתב הועבר למשיב 3.

העתק המכתב מיום 23.6.2011, מצורף ומסומן ע/9.

25. משלא נתקבל כל מענה לפנייה, ביום 30.6.2011 התקשרה הח"מ (ש.ה.) לקצין פניות הציבור, על מנת לזרז את קבלת התשובה וכדי ליתר את הצורך בהגשת עתירה. בשיחה אמר קצין פניות הציבור כי הוא מכיר את המקרה וכי יטפל בו, וכי תשובה צפויה להתקבל בשבוע הבא. הח"מ הדגישה בפני קצין פניות הציבור את הדחיפות הרבה בטיפול בבקשה.

26. ביום 4.7.2011 התקשרה הח"מ בשנית אל קצין פניות הציבור. קצין פניות הציבור השיב כי עניינו של העותר עודנו בטיפול וכי הוא מקווה להשיב עד לסוף השבוע או לתחילת השבוע שלאחריו. **הח"מ שבה והדגישה כי העניין מאוד דחוף וכי חבל שהעותרים ייאלצו להגיש עתירה בעניין, בייחוד היות ונראה כי התשובה הקודמת אשר נתקבלה, נבעה מטעות אשר ניתן להסדירה בזריזות.**

27. ביום 7.7.2011 התקשרה הח"מ בשלישית אל קצין פניות הציבור, ושוחחה עם החיילת נירית ממשרדו. נירית לא ידעה מהו מצב הטיפול בבקשה, ומסרה כי תברר עם קצין פניות הציבור, וכי תתקשר אל הח"מ כשתהיה לה תשובה.

28. עד לרגע הגשת העתירה, לא נתקבל כל מענה ענייני לבקשתו של העותר. לפיכך, העותרים נאלצים, פעם נוספת, להטריח את בית המשפט הנכבד בעתירה שדומה כי הסעד המבוקש בה היה יכול להתקבל ללא צורך בהגשתה.

29. הפגיעה בזכויותיהם של העותר, העותרת ושאר תלמידיו של העותר הינה יומיומית. העותר מנוע מלהעביר שיעורי הגברה פרטיים לתלמידים הממתינים לו, והעותרת ושאר התלמידים מאבדים זמן לימודים יקר אשר לא יושב להם.

30. **לאחר שהעותרים עשו כל שביכולתם בכדי ליתר את הצורך בהגשת העתירה ולאחר שכל מאמציהם עלו בתוהו, לא נותרה לעותרים כל ברירה מלבד לפנות בבקשת סעד מבית משפט נכבד זה.**

הטיעון המשפטי

העותרים טוענים כי בכך שהמשיבים אינם מאפשרים את כניסתו של העותר למרחב התפר הם פוגעים בצורה קשה, בלתי סבירה ובלתי מידתית בזכויות היסוד של העותר לחופש עיסוק, לקניין ולחופש תנועה, ובזכות היסוד של תלמידיו, בהם העותרת, לחינוך. פגיעה זו נעשית בניגוד לחוק, לפסיקה, להצהרות מפורשות של המשיבים בפני בית משפט נכבד זה ואף בניגוד לפקודותיהם ונהליהם של המשיבים עצמם.

על הזכויות הנפגעות

31. בפסק הדין בעתירות משטר ההיתרים הדגישה כבוד הנשיאה ביניש את הפגיעה הקשה בזכויותיהם של התושבים המוגנים :

"אכן, קשה שלא להסכים כי סגירת שטחי מרחב התפר, כמו גם עצם הקמת גדר הביטחון, מהווים הכבדה קשה על התושבים הפלסטינים, ובודאי שפגיעתה קשה במיוחד בתושבים חפים מפשע שנקלעו למרחב התפר בעל כורחם עקב מגוריהם במקום או עקב עבודתם, כאשר עסקיהם או שדותיהם ונחלותיהם החקלאיות נותרו כלואים בתוך המרחב. החלת משטר ההיתרים, תוך חיוב בקבלת היתר לצורך כניסה ויציאה למרחב, מהווה מגבלה ברורה על חופש התנועה של תושבי האזור במרחב זה, ומגבילה את נגישותם של התושבים לבתיהם, לאדמותיהם ועסקיהם המצויים במרחב התפר. כפי שנרחיב עוד בהמשך, מצב דברים זה יוצר מציאות המקשה על קיום השגרה בחיי המשפחה, החברה, המסחר והתעסוקה, הן של התושבים המתגוררים במרחב התפר והן של אלו הקשורים עימם ונמצאים מחוצה לו." (סעיף 22 לפסק הדין).

הזכות לחופש התנועה

32. הזכות לחופש תנועה פנימי או לחופש תנועה פנים-מדינתי מוכרת במשפט הישראלי והבינלאומי ולפי פסיקת בית משפט נכבד זה, היא אף מעוגנת במשפט הבינלאומי המנהגי.

33. בפסק הדין בבג"ץ 1890/03 (עיריית בית לחם נ' מדינת ישראל פ"ד נט(4) 736, 754-755), נאמר כך :

"חופש התנועה הוא מזכויות היסוד של האדם והוכר במשפטנו הן כזכות יסוד עומדת על רגליה היא... והן כזכות הנגזרת מן הזכות לחירות (הנשיא ברק והשופט חשין בבג"ץ 5016/96 חורב נ' שר התחבורה, פ"ד נא(4) 1, בע' 59 ו-147 בהתאמה (להלן: פרשת חורב)). כמו כן, יש הגורסים כי חופש זה אף נגזר מכבוד האדם.

על מעמדו של חופש התנועה במשפטנו עמד בית משפט זה בפרשת חורב הנ"ל... באותה פרשה ציין הנשיא ברק כי חופש התנועה הוא "מהזכויות היותר בסיסיות" (שם, בע' 49), כי הזכות לחופש התנועה "עומדת בשורה הראשונה של זכויות האדם" (שם, בע' 51), וכי חופש התנועה הוא "חופש המצוי ברמה הגבוהה ביותר במידרג הזכויות בישראל" (שם, בע' 53). כן הוסיף הנשיא בפרשת חורב הנ"ל כי "לרוב, מעמידים את חופש התנועה בתוך גבולות המדינה על רמה חוקתית דומה לזו של חופש הביטוי" (שם, בע' 49). יש לציין כי דברים דומים על מעמדו של חופש התנועה אמרו אף השופטים שלא הצטרפו לדעת הרוב של הנשיא ברק בפרשת חורב (ראו למשל דברי השופט חשין שם בע' 147, ודברי השופט טל בע' 181). על מעמדו של חופש התנועה במשפט הישראלי בעקבות פרשת חורב ראו גם: י' זילברשץ "על חופש התנועה הפנים-מדינתית: בעקבות בג"צ 5016/96 חורב ואח' נ' שר התחבורה ואח'" משפט וממשל ד (תשנ"ח) 793, 806-809 (להלן: זילברשץ).

חופש התנועה מוכר כזכות יסוד גם במשפט הבינלאומי. חופש התנועה הפנים-מדינתית מעוגן בשורה ארוכה של אמנות והכרזות בינלאומיות בדבר זכויות אדם (כך בין היתר, בסעיף 12 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות (International Covenant on Civil and Political Rights, 1966), בסעיף 13 להכרזה האוניברסאלית על זכויות האדם (Universal Declaration of Human Rights, 1948), ובסעיף 2 לפרוטוקול הרביעי מ-1963

לאמנה האירופית בדבר זכויות אדם (מ-1950) **ונראה כי הוא מעוגן גם במשפט הבינלאומי המינהגי** (ראו: זילברשץ הנ"ל, בע' 800-801).

הזכות לחופש העיסוק ולקניין

34. עקרון היסוד של חופש העיסוק, הוכר כזכות יסוד בחוק יסוד: חופש העיסוק וחל גם בשטחים הכבושים:

"טעם נוסף... נמצא בזכות היסוד של חופש העיסוק, שהוכרה בפסיקת בית משפט זה עוד בטרם חקיקתו של חוק יסוד: חופש העיסוק...
למשפט הישראלי אין אמנם תחולה ישירה באזור, אך בית משפט זה מחיל את עקרונות היסוד שלו על המפקד הצבאי באזור ועל פיקודיו מכוח הסמכות הפרסונלית, בהיותם נמנים על רשויות המדינה ופועלים שם בשרותה... ממש כמו שהוא מחיל עליהם את כללי המשפט המינהלי."

בג"ץ 3940/92 ג'ראר נ' מפקד אזור יהודה ושומרון, פ"ד מז(3) 298, 304.

35. זכות האדם לקניין הוכרה אף היא כזכות יסוד במשפט הישראלי. סעיף 3 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו קובע: "אין פוגעים בקניינו של אדם."

הזכות לחינוך

36. בפסק הדין בבג"ץ 2599/00 יתד - עמותת הורים לילדי תסמונת דאון נ' משרד החינוך (פ"ד נו(5) 834, 841) נאמר כך:

"הזכות לחינוך הוכרה זה מכבר כאחת מזכויותיו הבסיסיות של האדם. הזכות מעוגנת בהכרזה לכל באי עולם בדבר זכויות האדם מ-1948 אשר קובעת בסעיף 26 כי לכל אדם עומדת הזכות לחינוך, וכי החינוך יינתן חינם לפחות בשלבים הראשונים והיסודיים. האמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות משנת 1966, שאותה אשררה מדינת ישראל בשנת 1991, מצהירה בסעיף 13 שהחינוך מיועד לפיתוחן המלא של אישיות האדם ותחושת כבודו ולחיזוק כיבוד זכויות האדם וחירויות היסוד, וקובעת כי חינוך היסוד יהיה חובה וזמין לכול חינם. הזכות לחינוך מעוגנת גם בסעיפים 28 ו-29 לאמנה בדבר זכויות הילד משנת 1989, שאושררה אף היא על-ידי ישראל בשנת 1991."

37. סעיף 28 לאמנה בדבר זכויות הילד, אשר הוזכר בפסק הדין בעניין יתד, קובע כי שתיים מההתחייבויות אותן לוקחות על עצמן המדינות החברות הינן:

3. ידאגו לכך בכל האמצעים המתאימים כי השכלה גבוהה תהיה נגישה לכל על בסיס של כשירות;
4. ידאגו לכך כי מידע והדרכה חינוכיים ומקצועיים יהיו זמינים ונגישים לכל ילד;"

38. בכך שהמשיבים מונעים את כניסתו של העותר למרחב התפר, הם פוגעים לא רק בזכויות היסוד של העותר, אלא גם בזכות היסוד לחינוך של העותרת ושל יתר תלמידיו של העותר, בני נוער המעוניינים לרכוש השכלה, והזכאים לגישה שווה וזמינה לחינוך.

על גדר הפרדה, מרחב התפר והעתירות בעניינם

תוואי גדר הפרדה

39. הפגיעה בחופש התנועה של העותר הינה תוצאה ישירה של הקמת גדר הפרדה, החוצצת בין ביתו של העותר לבין בתיהם של תלמידיו.

40. בפסק הדין בבג"ץ 10905/05 ראש עיריית ג'וס נ' ראש הממשלה (לא פורסם. ניתן ביום 9.9.2009), אמר בית משפט נכבד זה כך (בסעיף 32 לפסק דינו):

"במסגרת החובה להגן על זכויותיהם של תושבי האזור, על המפקד הצבאי להתחשב בפגיעה העשויה להיגרם בזכויותיהם של התושבים המוגנים – הן אלה שאדמותיהם מופקעות לשם בניית הגדר, הן אלה שהגדר חוצצת בינם לבין אדמותיהם והן אלה אשר הגדר מקשה על גישתם אל הערים הגדולות הסמוכות לכפריהם, אשר בהן ניתנים להם שירותי בריאות, חינוך, דת, תעסוקה וכיוצא באלה... בהקשר זה יודגש, כי זכויות האדם של התושבים המקומיים כוללות את מיגוון זכויות האדם. כך, למשל, קובע סעיף 27 לאמנת ג'נבה הרביעית (Convention (IV) Relative to the Protection of Civilian (Geneva) Persons in Time of War, 1949, להלן: אמנת ג'נבה הרביעית) כי התושבים המוגנים זכאים בכל הנסיבות ליחס של דרך-ארץ לגופם, לכבודם, לזכויותיהם המשפחתיות, לאמונתם ולפולחנם, לנימוסיהם ולמנהגיהם. כן קובע הסעיף כי היחס אליהם יהא תמיד אנושי, והם יוגנו במיוחד מפני כל מעשי אלימות, איומים באלימות, ומפני עלבונות. וכל זאת, בכפוף לאיזונים הנדרשים אל מול זכויות מתחרות של בני אדם אחרים או אל מול אינטרסים ציבוריים. בדומה, קובע סעיף 46 לאמנת האג הרביעית משנת 1907 (Hague Convention (IV) Respecting the Laws and Customs of War on Land, 1907, להלן: אמנת האג) כי יש לכבד את זכויותיהם של התושבים המקומיים לחיים, כבוד, חופש דת ופולחן, חיי משפחה וכן קניין פרטי. זכות הקניין והיחס כלפי רכוש פרטי של התושבים המקומיים מעוגנים ומוגנים גם על-ידי סעיפים 23(g) ו-52 לאמנת האג, וכן בסעיף 53 לאמנת ג'נבה הרביעית."

41. המשותף לכל העתירות שנידונו בבית משפט נכבד זה בנוגע לתוואי גדר ההפרדה הינו כי בית המשפט הנכבד קיבל את התוואי המוצע רק לאחר שהשתכנע כי "התוואי המוצע מאזן באופן מידתי בין האינטרס הביטחוני, המחייב הגנה על חיי אדם מפני התקפות הטרור, לבין זכויותיהם של התושבים הפלסטיניים" (סעיף 39, שם). במקרים בהם סבר בית המשפט הנכבד כי התוואי המוצע פוגע יתר על המידה בזכויותיהם של התושבים הפלסטיניים, הוא פסל את התוואי המוצע.

משטר ההיתרים

42. העתירות שהוגשו בעניין תוואי גדר ההפרדה לא עסקו, ככלל, בשאלה האם, לאחר בניית הגדר, יצטרפו התושבים הפלסטיניים המעוניינים להיכנס למרחב התפר להצטייד בהיתר כדי לעשות כן, מה תהיה הפרוצדורה להשגת ההיתר וכיו"ב.

43. בעתירות משטר ההיתרים העלו העותרים את הדרישה כי תבוטל ההכרזה בדבר היות מרחב התפר שטח צבאי סגור וכי יבוטלו הצווים שהותקנו מכוחה המחייבים תושבים פלסטיניים המעוניינים להיכנס למרחב התפר, להצטייד בהיתרי כניסה. בעתירות אלו לא ניתן הסעד המבוקש, אולם בית המשפט הנכבד הדגיש, לאורך פסק דינו, את ההכרה בזכותם של התושבים הפלסטיניים לשמור על אורח חייהם.

44. עוד הבהיר בית המשפט בפסק דינו, כי על המשיבים לאמץ גישה המקלה על בעלי עניין במרחב התפר את הכניסה אליו. כך, בסעיף 36 לפסק הדין:

"בנוסף, הטרידונו במיוחד טענות העותרים שהצביעו על פגיעה בחיי הפרט והקהילה של התושבים הקבועים במרחב התפר. בהקשר זה נטען, כי החלת משטר ההיתרים מנתקת את תושבי המרחב ממשפחותיהם וחבריהם המתגוררים בעולם "שבחוץ" - בשטחי האזור שאינם חלק ממרחב התפר - ומגבילה אותם מניהול חיי מסחר, קהילה וחברה תקינים. נראה לנו כי חשש זה הינו חשש מוצדק. כפי שצינו לעיל, המציאות שנכפתה על תושבי מרחב התפר בעל כורחם חשפה אותם לניתוק כפוי מפני העולם שמחוץ למרחב. מן הצד האחד, מצויה ישראל, אליה הם אינם רשאים להיכנס, ומן הצד האחר מצויים שטחי האזור שם מתגוררים חבריהם ובני משפחותיהם שהם רשאים להגיע אליהם, אך אלו אינם זכאים

להיכנס אל המרחב מבלי שהוענק להם היתר מיוחד, הכורך עימו מטבע הדברים טיפול ביורוקרטי אל מול גורמי המינהל האזרחי. בנסיבות אלה נראה כי הפגיעה הקשה הנגרמת לתושבי המרחב כמו ברורה מאליה...

נראה לנו בכל מקרה כי על המינהל האזרחי לגלות גמישות בנכונותו להנפיק היתרים אלה, המהווים, כך נראה, נדבך מרכזי ביכולתם של התושבים במרחב לשמור על קשרי קהילה וחברה עם משפחותיהם וחבריהם המתגוררים באזור. גישה המאפשרת כניסה לא רק לבני משפחה אלא גם לכלל התושבים המקיימים קשרים חברתיים ועסקיים עם תושבי המרחב, חיונית לשמירה על מרקם החיים. גישה זו לא תפגום במסגרת החלה במרחב שכן בכל מקרה תחייב את המבקשים להגיש בקשותיהם בהתאם לנהלים שנקבעו על-ידי המשיבים עצמם, ומן העבר השני תביא לצמצום הפגיעה בתושבים הקבועים וכן בתושבים הפלסטינים המבקשים להיכנס למרחב התפר. כאמור לעיל, ממילא הנהלים הקיימים מאפשרים גם היום הגשת בקשות להיתרים כאמור, כך שדברינו מופנים בעיקרם כלפי המדיניות הנוהגת בהנפקתם."

45. מצער הדבר, כי האמור בפסק הדין לא הופנם על ידי המשיבים, אשר ממשיכים להערים קשיים על מבקשי ההיתרים דוגמת העותר, ובכך ממשיכים לפגוע בתושבי מרחב התפר ככלל, ובעותרת וביתר תלמידיו של העותר בפרט.

על החובה להשיב לפניות בכתב ובתוך זמן סביר

46. כלל ידוע הוא כי "החובה לפעול במהירות הראויה היא מן המושכלות הראשונים של מינהל תקין" (יי) זמיר, הסמכות המינהלית (כרך ב, נבו, תשנ"ו), 717).

47. בבג"ץ 1999/07 גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון 2006, אמר בית משפט נכבד זה כי:

"מועד סביר הוא מושג שמשמעותו היא יחסית. תכליתו לתחום את חובת הרשות לבצע פעולה במסגרת זמן ראויה, על-פי כלל הנסיבות של הענין, ובהתחשב במכלול השיקולים והאינטרסים הנוגדים הפועלים בגדרו. דרישת "הזמן הסביר" לביצוע פעולה על-ידי רשות ציבורית נגזרת, מצד אחד, מאילוצים מעשיים העשויים להקשות על הרשות בהיערכות לביצוע הפעולה, ומנגד - מעוצמת המשקל והחשיבות הנובעים לביצוע הפעולה במהירות, בין מבחינת אינטרס הכלל, ובין מבחינת אינטרס היחיד. כאשר מדובר בזכויות אדם, או באינטרס ציבורי רב חשיבות, כגון זכות הציבור לחופש מידע ולמימוש החופש לבקר את פעולות הממשל, מקבל מושג "הזמן הסביר" לביצוע הפעולה משמעות מיוחדת." (לא פורסם. סעיף 8 לפסק דינה של כבוד השופטת פרוקצ'יה. ניתן ביום 19.4.2007)

עוד אמר בית משפט נכבד זה, כי בעניינים הנוגעים לזכויות אדם:

"ככל שמדובר בסעד שעיקרו תיקון של פגיעה בזכות יסוד של הפרט, יש מקום לצפות להסדרה מהירה יותר של העניין ותיקון המעוות, מטעמים של שמירה על זכויות היסוד של הפרט וקיום חובת השלטון לכבד ולקיים את הדין החוקתי. "ככלל, הסעד הראוי כנגד הפרת זכויות האדם הוא חיוב הרשות בהגשמה מיידית שלהם" (ראו בג"ץ 2599/00 יתד - עמותת הורים לילדי תסמונת דאון נ' משרד החינוך, פ"ד נו(5) 834, 849).

בג"ץ 8060/03 קעדאן נ' מינהל מקרקעי ישראל, לא פורסם. ניתן ביום 26.4.2006. סעיף 13 לפסק הדין.

48. בהתאם לכך, קובע סעיף 11 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981, כי:

"הסמכה או חיוב לעשות דבר, בלי קביעת זמן לעשייתו - משמעם שיש סמכות או חובה לעשותו במהירות הראויה..."

49. מצער הדבר כי המשיבים אינם מיישמים את לשון החוק המפורשת ואת פסיקת בית המשפט הנכבד. תושבים פלסטינים דוגמת העותר, הנאלצים להגיש בקשות להיתרי כניסה למרחב התפר, כמתחייב

מנהלי המשיבים, אינם יודעים אם ומתי יתקבל מענה. כך אפילו במקרים דחופים ביותר כעניינו של העותר, וגם כאשר המבקשים מיוצגים על ידי עורכי דין.

50. בית המשפט הנכבד כבר הביע את עמדתו בפסק הדין בעתירות משטר ההיתרים בנוגע לצורך בקביעת לוח זמנים לטיפול בבקשות התושבים הנוגעות למרחב התפר. בסעיף 39 לפסק הדין נאמר:

"עם זאת, נעיר כי לא מצאנו במסגרת הליכי הטיפול השונים כי המינהל האזרחי נטל על עצמו מחויבות בנוגע למשך הזמן הנדרש לצורך טיפול בבקשות השונות המונחות לפתחו, חרף החשיבות הטמונה בטיפול מהיר ויעיל בבקשות אלו, שנועדו לאפשר המשך מרקם חיים שוטף ודינמי ככל הניתן עבור תושבי מרחב התפר ותושבים פלסטינים המתגוררים מחוצה לו ומבקשים להיכנס אליו. מטבע הדברים, משך הזמן הנדרש לטיפול בכל אחת מן הבקשות שונה, וכך גם משך הזמן הסביר לטיפול בהן, בהתאם לדחיפות העניין ומידת הפגיעה הנגרמת לתושב. במצב דברים זה, אנו סבורים כי על המשיבים לגבש מסגרת זמנים סבירה לטיפול בבקשות השונות, בהתאם למאפייניהם הייחודיים, כך שיתאפשר לתושבים להיערך בהתאם לצרכים השונים בהגשת בקשת מתאימות. כן תאפשר מסגרת זמנים סבירה לשמור על רצף תקין ועקבי של חיי התושבים, כמתחייב."

51. המשיבים, במספר תגובות לעתירות אשר הוגשו לאחרונה לבית משפט נכבד זה (בג"ץ 2384/11, בג"ץ 2548/11 ובג"ץ 2546/11), הכירו בחובתם לקבוע לוח זמנים לטיפול בבקשות, באומרם כי:

כבר בפתח הדברים יבקשו המשיבים לעדכן, בכל הנוגע לסעד השני שהתבקש, כי ביום 5.4.2011, ניתן פסק דין בבג"ץ 9961/03 המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר נ' ממשלת ישראל [טרם פורסם], במסגרתו הורה בית המשפט הנכבד, בין היתר, בכל הנוגע לטיפול בבקשות השונות לקבלת היתרי כניסה למרחב התפר, כדלקמן:

"...על המשיבים לגבש מסגרת זמנים סבירה לטיפול בבקשות השונות, בהתאם למאפייניהם הייחודיים, כך שיתאפשר לתושבים להיערך בהתאם לצרכים השונים בהגשת בקשות מתאימות...."

עינינו הרואות, הסעד השני שהתבקש על ידי העותרים התייתר, שכן כבר נקבע על ידי בית משפט נכבד זה בפסק הדין בבג"ץ 9961/03 כי על המשיבים לגבש מסגרת זמנים לטיפול בבקשות השונות לקבלת היתרי כניסה למרחב התפר. למעשה, על פי הנמסר מלשכת היועץ המשפטי באיו"ש, כבר הוחל בגיבוש מסגרת זמנים כאמור, וזו עתידה להתפרסם במועד קרוב. משכך, דין הסעד השני שהתבקש בעתירה - להימחק.

52. בכל הכבוד, העותרים אינם יכולים להסכים לכך שהתחייבות לקביעת לוח זמנים וקביעתו של לוח זמנים - חד הם. כל עוד לא ייקבע לוח זמנים וכל עוד התנהלותם של המשיבים, כפי שניתן להיווכח מהתנהלותם בעניינו של העותר דנא, תצביע על התעלמותם הן מלשון החוק המפורשת, הן מפקודות הצבא והן מפסיקה של בית משפט נכבד זה, יוסיפו העותרים וידרשו כי המשיבים יקבעו לוח זמנים מהיר לטיפול בבקשות ויעמדו בו.

53. לפיכך, מתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיבים לקבוע לוח זמנים מהיר, ברור וידוע לטיפול בבקשות של תושבים פלסטינים להיתרי כניסה למרחב התפר, המשקף את מידת דחיפות הנושא, את הבטחותיהם של המשיבים לבית משפט נכבד זה, ואת הנזק שנגרם לזכויות היסוד של תושבים פלסטינים אשר אינם יכולים להיכנס למרחב התפר.

54. קביעתו של לוח זמנים מהיר וחיובם של המשיבים לעמוד בו, יביאו לצמצום מספר העתירות אותן נאלצים תושבים פלסטינים, דוגמת העותר, להגיש לבית משפט נכבד זה, במטרה לאלץ את המשיבים להשיב לפניוטיהם. כך ייחסך זמנם של עובדי המוקד להגנת הפרט ופרקליטי מחלקת הבג"צים וזמנם היקר של שופטיו הנכבדים של בית משפט זה ושל עובדיו.

על זכותם של העותרים ושל באי כוחם לקבל מידע אמין בזמן אמת

55. בסעיף 28 לפסק הדין בעתירות משטר ההיתרים נכתב: "כמו כן, הדגישה המדינה את דבר קיומו של 'קצין פניות הציבור' במינהל האזרחי המקבל פניות בנושאים שונים ואשר נועד, בין היתר, להגביר את הזמינות לפניוטי ולבקשות התושבים הפלסטינים, גם בענייני מרחב התפר".

56. מצער הדבר, כי המקרה של העותר דנא, אינו המקרה הראשון בו נמסר מידע לא עדכני או שגוי על ידי קצין פניות הציבור.

57. יוער, כי בשיחת טלפון בין סגן ראש המנהל האזרחי לח"מ, בעניינו של תושב אחר, הבהיר סגן ראש המנהל לח"מ, כי לעתים חולף זמן בין המועד בו נמסרות הבקשות לנציגי המת"ק, עד למועד בו הבקשות מוקלדות למערכת הממוחשבת, ולפיכך קצין פניות הציבור אינו מעודכן בזמן אמת על הגשת וקבלת בקשות. כיצד ניתן לטעון כי קצין פניות הציבור מגביר את הזמינות לפניוטי ולבקשות התושבים הפלסטינים, בשעה שקצין פניות הציבור עצמו אינו מחזיק במידע מלא ועדכני באשר לעצם הגשת הבקשות ובנוגע לטיפול בהן?

58. לא ניתן להפריז בחשיבותה של הזכות לקבל מידע אמין ומלא בזמן אמת. היכולת לדעת מהו מצב הטיפול בבקשותיהם, תאפשר לתושבים, דוגמת העותר, לתכנן נכונה את צעדיהם על מנת לממש את זכויותיהם, ותחסוך את הזמן הרב שחולף בהמתנה עד להעברת התשובות מהמת"ק אל קצין פניות הציבור, ומקצין פניות הציבור אל נציגי המוקד או באי כוחו. קבלת מידע מעודכן אף תפחית את מספר המקרים בהם נדרשת מעורבותו של בית המשפט הנכבד, שכן העותרים יוכלו לבוא בדברים עם המשיבים, במקרים בהם התשובות שנתקבלו מהמשיבים שגויות או שאינן עדכניות.

59. כאמור בסעיפים 21 - 24 לעיל, ביום 13.6.2011 טען קצין פניות הציבור כי העותר הגיש בקשה לקבלת היתר כניסה לישראל על רקע היותו מורה, בעוד **העותר לא הגיש** כל בקשה להיתר כניסה לישראל. ביום 21.6.2011 כתב הח"מ למשיב 3, במכתב שהעתקו נשלח לקצין פניות הציבור, כי העותר לא הגיש בקשה לקבלת היתר כניסה לישראל, אלא למרחב התפר וצירף את העתק טופס הבקשה אשר הגיש העותר ביום 11.5.2011. עוד נתבקש, כי במידה והמשיבים עומדים על כך שהבקשה הוגשה לצורך כניסה לישראל, יציגו העתק של הבקשה האמורה. יום למחרת התקבלה תשובתו של קצין פניות הציבור. בתשובתו, קצין פניות הציבור לא חזר על טענתו כי העותר הגיש בקשה לקבלת היתר כניסה לישראל ולא התייחס לתגובתו של הח"מ לטענה זו, ולפיכך נראה כי זנח אותה.

60. משהועמד על טעותו, היה מצופה מנציג רשות מנהלית, הפועל בצורה סבירה, כי יברר את מקור הטעות וכי יזרז את הטיפול בבקשת העותר. תחת זאת, בחר קצין פניות הציבור להמשיך למסור מידע חלקי ולא רלוונטי, באומרו כי לא הוגשה בקשה חדשה מטעם העותר מאז שפג תוקף ההיתר שהונפק לו לצורך ביקור בתו, שהיה בתוקף מיום 29.5.2011 ועד יום 31.5.2011, והמליץ כי העותר יגיש בקשה חדשה! במענה לכך כתב הח"מ, ביום 23.6.2011, כי לא נטען על ידי העותר כי הגיש בקשה לאחר

המועד הנ"ל, וכי ניתן לשער, כי גורמי הביטחון התייחסו בטעות לבקשת העותר לקבלת היתר כניסה למרחב התפר כאל בקשה לקבלת היתר כניסה לישראל. לפנייה אחרונה זו לא נתקבל כל מענה למרות מספר שיחות טלפוניות שבהן הבטיח קצין פניות הציבור להשיב לפניות בעניין העותר.

61. מכיוון שקצין פניות הציבור אמור, לשיטת המשיבים, להגביר את הזמינות לפניות ולבקשות התושבים הפלסטינים, על המשיבים לוודא כי המידע הנמסר על ידי קצין פניות הציבור הינו **אמין, מלא ומעודכן**.
62. מכיוון שהמציאות בשטח, בעניינו של העותר דנא, כבעניינם של תושבים אחרים, מוכיחה כי המידע שנמסר על ידי קצין פניות הציבור אינו עומד בדרישות המינימליות של אמינות ועדכניות, יואילו המשיבים לקבוע שיטות עבודה המבטיחות כי המידע הנמסר על ידי קצין פניות הציבור הינו אמין, מלא ועדכני.

סיכום

63. לעותר ישנה זכות לקבל היתרי כניסה למרחב התפר, שיאפשרו לו להעביר לתלמידיו שיעורי הגברה פרטיים ורציפים במתמטיקה.
64. לעותרת, ולשאר תלמידיו של העותר, יש זכות לקבל שיעורים פרטיים מהעותר וזכות זו נפגעת כל עוד העותר אינו יכול להיכנס למרחב התפר
65. לעותר ישנה זכות לקבל מענה ענייני, אמין ועדכני לפנייתו בתוך זמן סביר, ולפי לוח זמנים מהיר, כמתחייב מדחיפות העניין.
66. לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על-תנאי, כמבוקש בראש העתירה, ולאחר קבלת תשובת המשיבים להפוך את הצו על-תנאי להחלטי ולחייב את המשיבים בהוצאות העותרים ושכר טרחת עורך דין.
67. כמו כן מתבקש בית המשפט הנכבד **לקבוע את העתירה לדיון במועד המוקדם ביותר האפשרי ולקצוב זמן קצר ביותר לתגובת המשיבים, הלוקח בחשבון את פגרת בית המשפט הקרובה ובאה**. זאת הן לאור הנזק היומיומי לעותר, הן משום שהניסיון מלמד שלעיתים, לאחר הגשת התגובה, מתייתר הצורך בדיון בעתירה לגופא.
68. עתירה זו נתמכת בתצהיר שנחתם בפני עו"ד בגדה המערבית ונשלח למוקד להגנת הפרט בפקס, לאחר תיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת ייפויי הכוח שאף הם הועברו בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותרים לבין באי כוחם.

י"א תמוז תשע"א
13 יולי 2011

שירה הרצנו, עו"ד
ב"כ העותרים

ידין עילם, עו"ד
ב"כ העותרים